

κνα τοῦ ἡλίου, καὶ οἱ ὑπῆκοι αὐτῶν τοῖς ἀπονέ-
μουσι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των. Οἱ ὑπὸ τινων ἡγε-
μόνων φερόμενοι τίτλοι δὲν εἶναι πάντοτε ἐντιμοί,
ἀρκεῖ μόνον ὅτι ὁ λαὸς τοὺς σέβεται. Ὁ βασιλεὺς
τῆς Κιτέρδας (Quiterda) καλεῖται μέγας Λέων·
ἐκ τούτου οἱ λέοντες εἰς τὸ κράτος τοῦτο τοσοῦ-
τον τιμῶνται, ὥστε ἀπαγορεύεται ἡ θανάτωσίς των,
ἐκτὸς εἰς τινὰς βασιλικὰς θήρας.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Μονομοταπᾶ περιστοιχίζεται ὑπὸ
μουσικῶν καὶ ποιητῶν, οἵτινες θυμιάζουσι τὸ εἶδω-
λον τῆς λατρείας των διὰ τῶν κολακευτικωτέρων ἐ-
πικλήσεων, ὡς ὁ Κύριος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελη-
νης· ὁ μέγας μάγος, ὁ μέγας κλέπτης! πιθανῶς
ἡ κλοπὴ θεωρεῖται εἰς τὸ κράτος ἐκεῖνο ὡς ἀξιοτι-
μος ἐπιτηδεύτης. Οἱ Ἀσιανοὶ ἀπονέμουσιν εἰς τοὺς
ἀνακτὰς των τίτλους, κινοῦντας ἡμᾶς εἰς γέλωτα.
Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀρόακάνδης καλεῖται οὕτως. « Αὐ-
τοκράτωρ τῆς Ἀρόακάνδης, κάτοχος τοῦ λευκοῦ ἐ-
λέφαντος καὶ τῶν δύο ἐναντίων· κατὰ συνέπειαν τῆς
κτῆσεως ταύτης εἶναι νόμιμος κληρονόμος τοῦ Πε-
γού καὶ Βράμα· εἶναι κύριος τῶν δώδεκα ἐπαρχιῶν
τῆς Βεγκάλης, καὶ τῶν δώδεκα βασιλέων ὧν αἱ
κεφαλὰὶ εἰναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του. » Ἡ Α.
Μ. τῆς Ἀθῆς καλεῖται Θεός· γράφων δὲ πρὸς ξένους
ἡγεμόνας ὑπογράφεται, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων,
ὃν πάντες οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι,
διότι εἶναι ἡ αἰτία τῆς διατηρήσεως ὅλων τῶν ζώων,
ὁ τακτοποιητὴς τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ὁ ἀπόλυτος
κύριος τῶν κινήσεων τῆς θαλάσσης, ἀδελφὸς τοῦ ἡ-
λίου καὶ βασιλεὺς τῶν εἰκοσιτεσσάρων σκιαδῶν (um-
brella) Αἱ σκιαδὲς αὗται φέρονται πάντοτε πρὸ
αὐτοῦ ὡς σύμβολα τῆς ἀξίας του. Οἱ τίτλοι τῶν
βασιλέων τῆς Ἀχέμ εἶναι παράδοξοι καὶ ὀγκώδεις·
οἱ μᾶλλον τολμηροὶ εἶναι. « Ὁ κυριάρχης τοῦ παν-
τός, οὗτινος τὸ σῶμα εἶναι φωτεινόν ὡς ὁ ἥλιος, ὃν
ὁ Θεὸς ἐπλασε διὰ νὰ ᾔηται πλήρης ὡς ἡ πανσέλη-
νος· οὗτινος ὁ ὀφθαλμὸς στίλβει ὡς τὸ βόρειον ἄ-
στρον· βασιλεὺς πνευματώδης ὡς κανονικὴ σφαῖρα,
ἐπισκιάζων ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ἀφίνων
εἰς τὰ ἔχνη τῶν βημάτων ἀνεξάλειπτον εὐωδία. »
κτλ. κτλ.

Ὁ Κανδυανὸς ἡγεμὼν ὀνομάζεται Θεός (Dewo).
εἰς δὲ τὰ ἀποστελλόμενα δῶρα, ἐπιφέρει τὰς παραδό-
ξους ταύτας ἐπικλήσεις. « Ὁ προστάτης τῆς θρη-
σκείας, οὗ ἡ φήμη ἀπειρος, ὅστις ὑπερτερεῖ κατὰ
τὴν ἀξίαν τὴν σελήνην, τὸν ἱασμον, τοὺς ἀστέρας
κτλ. οὗτινος οἱ πόδες εὐωδιάζουσιν εἰς τὰς ῥίνας τῶν
ἄλλων βασιλέων, ὡς τὰ ἄνθη εἰς τὰς τῶν μελισσῶν,
εὐγενέστατος ἡμῶν προστάτης καὶ θεός » κτλ. κτλ.

Μετὰ τὴν καταγραφὴν τῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς
Περσίας κυβερνωμένων χωρῶν, οἱ αὐλικοὶ προσné-
μουσιν εἰς τὸν κύριόν των ποιητικὰς τινὰς διακρίσεις,
ὡς ὁ κλάδος τῆς τιμῆς, ὁ καθρέπτης τῆς ἀρετῆς,
τὸ ῥόδιον τῆς χαρᾶς.

(Ἐκ τῶν τοῦ I. D'Israeli.)

X. Α. Π.

ΑΣΤΗΡ Ο ΑΡΓΥΡΟΕΙΔΗΣ

ἡ Συρικώδης.

Aster sericens.—Class. Syngenesia polygamia
superflua.

*A. sericens fruticosus foliis oblongo — lan-
ceolatis sessilibus integerrimis, trinerviis seri-
ce tormentosis, floribus terminalibus (Wild.)*

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀστεροειδοῦς φυτοῦ ἐκόμισε
πρῶτος εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ Μιχώσιος (Michaux) ἀπὸ
τὰς ὄχθας τοῦ Μισουρί καὶ Μισισσιπὶ ὅπου γεννᾶται
αὐτοφυῶς. ἔχει δὲ τὸ φυτόν τοῦτο καυλοὺς ὑψηλο-
λώδεις, συμπυκνοφυεῖς καὶ σχεδὸν ἥ πύχυνος τὸ ὕ-
ψος, εὐκλάστως, εὐκάμπτως καὶ πολυκλάδως. Τὰ
φύλλα αὐτῶν κεῖνται ἐναλλάξ καὶ εἰσὶν ἄμισχα,
ὠολογχοειδῆ, ὀξύτενῃ, ὀλοσχερῇ, τρίνευρα, συρικώδη
καὶ τεφραργυρόχροα. Τὰ ἄνθη εἰσὶ μόνηρα κείμενα ἐν
ταῖς ἄκραις τῶν κλάδων καὶ ἀποτελοῦσιν ἅπαντα
ὁμοῦ εὐρυτάτην ἀνθήλην· ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἔχει ὡς
ἑγγιστα ἥ γαλλικοῦ δακτύλου διάμετρον, καὶ εἶναι
ξανθὸν εἰς τὸ κέντρον καὶ ἐρυθροῦδὸς κατὰ τὴν
περίμετρον. Ἀνθεῖ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀ-
κτώβριον μῆνα, ὅτε πίπτουσι τὰ τοῦ καυλοῦ φύλλα,
οὗ ἕνεκα ἐλαττοῦται ἡ καλλονὴ αὐτοῦ, καὶ ἀπαιτεῖ
γῆν ἐλαφρὰν καὶ μικρὰν περιποίησιν. Πολυπλασιάζε-
ται δὲ εὐκολώτατα διὰ τῆς διαιρέσεως τῆς ῥίζης του.

Ἱ. Δε Κιγάλας.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Ἰδὲ Φυλλάδ. 94.)

—ο—

XIV.

Τρίτη γεννήθη ὁ Διγενὴς καὶ τρίτη θά πεθάνη.
Πάνει καλεῖ τοὺς φίλους του κα' ὅλους το' ἀνδρειωμένους·
Νάλθ' ὁ Μηνᾶς κα' ὁ Μαβραλῆς νάρθη κα' ὁ υἱὸς τοῦ Δράκου,
Νάλθ' κα' ὁ Τρεμαντάχειλος ποῦ τρέμ' ἡ γῆ κα' ὁ κόσμος.
Ἐπῆγαν καὶ τὴν ἡβρανὴ ἔς τὸν κάμπο ξαπλωμένον.
Ποῦσουν ἐσὺ, ἔρῃ Διγενῇ, καὶ θέλεις νὰ πεθάνης.
Φάτε καὶ πιέτε, φίλοι μου, κα' ἐγὼ σὰς ἀπηγῶμαι·
Ἐς τῆς Ἀλαμάνας τὸ βουνὸ ἔς τῆς Ἀραπίας τὸν κάμπο,
Ἐκεῖ ποῦ πέντε δὲν περνοῦν καὶ δέκα δὲν διαβαίνουν
Περνᾶν πενήντα κα' ἑκατὸ καὶ νῆν κα' ἀρματομένον.
Κ' ἐγὼ μαῦρος ἀπέρασα πεζὸς κα' ἀρματομένος.
Τριακόσια ἀρκοῦδια σκότωσα κα' ἔβηντα δύο λεοντάρια·
Ἐπέτυχ' κα' ἐβάρισα τὸ στοιχημένον ἔλαφι,
Πόχει σταυρὸ ἔς τὰ κέρατα κα' ἀστέρι στὸ κεφάλι,
Κ' ἀνάμεσα ἔς τὰ δέπλ' αἶχε τὴν Παναγία.
Αὐτὸ τὸ κρίμα μ' ἔσωσε καὶ θάλω νὰ πεθάνω.

Τραχίστους χρόνους ἔζησα ἐδῶ ἔς τὸν πᾶντι κόσμῳ.
Κανένα ἐν φοβήθηκα ἀπ' τοὺς ἀνδρειωμένους.
Καὶ τώρα εἶδα ἕνα ξεσκάλλεζτο πεζὸν κι' ἄρματωμένον,
Πόχει τοῦ ῥίσου τὰ πλουσιὰ τῆς ἀστραπῆς τὰ μάτια,
Τὸν ἴδανε τὰ μάτια μου κι' ἐλάδωσε ἡ καρδιά μου.
Κεῖνο τὸ κρίμα μ' ἔσωσε καὶ θελῶ νὰ πιθάνω.

XVI.

Τῆς Πάργας.

Κάποτες ἐμαλλόνανε οἱ Παργηνοὶ κ' οἱ Τ...
Ἐπιάσαμε τὸν πόλεμον ὅχ' τὸ πωρὸν ἔς τὸ βράδυ.
Κι' αὐτοῦ ἔς τὸ γέριμα τοῦ ἡλιοῦ, δυὸ ὥραις νὰ βασιλεύσῃ,
Ἐπαύσαμε τὸν πόλεμον καὶ πᾶ νὰ μετρηθούμε.
Μετροῦνται οἱ... τὰ σκυλιὰ καὶ λείπουν πεντακόσοι.
Μετροῦνται καὶ οἱ Παργηνοὶ καὶ λείπει ἕνας λεβέντης.
Μὰ εἶδ' αὐτὸς δὲν ἔλειψε, μὰ εἶδ' αὐτὸς δὲν λείπει.
Καὶ τὸ τουφέκι ἐχάλασε καὶ πάει νὰ τὸ φτιάσῃ.

XVII.

Τῆς Πάργας.

Ἦς τὸν ἄδῃ θὰ νὰ πάγω
τὸν Χάρο νὰ σμιχθῶ,
Νὰ τὸν ἐπιάσω φίλο
καὶ ἀδελφοποιητό.
Μὴ νὰ καὶ μοῦ δανείσῃ
σαίταις κοφτεραῖς,
Νὰ πᾶω νὰ σαϊτέψω
τρεῖς βεργολιγεραῖς.
Ὅπου μοῦ προμετάραν
κ' αἱ τρεῖς τοὺς τὸ φίλι,
Κ' ὕστερα μ' ἐγαλάσαν
σὰν τὸ μικρὸ παιδί.

XVIII.

Παιδιά μου μὴ σκανιάζεσθε, καὶ μὴ παραπονιέσθε.
Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, λιγὸ ἔμαι λαθωμένος.
Πορὸ εἶναι τὸ λάθωμα, γλυκὸ εἶν' τὸ μολύδι.
Τραβάτε με νὰ σηκωθῶ καὶ δάλτε με νὰ κάτσω.
Πάρτε με, παλληκάρια μου, λίγα κ' ἀνδρειωμένα.
Γιὰ πάρτε με κ' ἐδγάλτε με σὲ μιὰ ψιλὴ ραχοῦλα.
Καὶ στρώστε μου γλυκὸ κρατὶ ἀπὸ τοὺς Παπαδάδαις,
Νὰ πλύνω τὴν λαδιωματιὰ ποῦ εἶμαι λαθωμένος.
Καὶ πάρτε τὸ μαχαίρι μου ε' ἀσημοχάντζαρό μου,
Καὶ φτιάστε μου τὸ μνημῆμά μου, καὶ φτιάστε τὸ κιδοῦρι,
Νᾶναι πλατὺ, νᾶναι μακρὸ νὰ πέρῃ δυὸ νομάτους,
Νὰ στίχ' ὀρθὸς νὰ πολεμῶ νὰ πέφτω νὰ γιομίζω.
Καὶ ἔς τὴν δεξιὰ μου τὴν μεριὰ ἀφήστε παραθύρι,
Νὰ μπενοβγαίνουν τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοιξίς τ' ἀηδόνια.

XIX.

Τῆς Φωκίδος.

Οὐλο τὸ διό μου ξώδεψα νὰ κάμω περιδῶλι.
Καὶ περιδῶλι ἔκαμα περισσὰ προκομμένο.
Κι' ὅσας μελικίς γλυκομηλιαῖς οὐλαὶς ταῖς ἔχει μέσα,
Κι' ὅσα νερὰ τρεχούμενα οὐλα τρέχουνε μέσα.
Κι' ὅσα πουλιὰ ποῦ καλαῖδουν οὐλα λαλοῦνε μέσα.
Καὶ μέσα σ' οὐλα τὰ πουλιὰ εἶναι καὶ τ' ἀηδονάκι,
Ἐπῆγε κ' ἔκαμε φωλιά σ' τοῦ πηγαδιοῦ τὰ χεῖλη,
Πᾶν τὰ κοράσια γιὰ νερὸ καὶ τοῦ τὴν ἐχαλᾶνε.
Τὸ πῆρε τὸ παράπονο κ' ἡ πίκρα ἡ μεγάλη,
Κ' ἐπῆγε κ' ἔκαμε φωλιά κάτου σ' τὸ περιγιάλι,

Πηγαίνουν καὶ ταῖς γιὰ νερὸ καὶ τοῦ τὴν ἐχαλᾶνε.
Μιὰ πῆγε κ' ἔκαμε φωλιά σ' τοῦ παραδιοῦ τὴν πρύμνη,
Μιὰ φύσῃς ὁ δελεστορίας καὶ τοῦ τὴν ἐχαλᾶνε.
Μιὰ πῆγε καὶ κατέκατ' σ' ἕνα ἔρημο δεινδράκι.
Ἐκεῖ καλαῖδε κ' ἔλεγε πῶς πιάνεται ἡ ἀγάπη,
Ἀπὸ τὰ μάτια δίνει ἀρχὴ σ' τὰ χεῖλη κατεβαίνει,
Κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σ' τὴν καρδιά, καὶ σ' τὴν καρδιά ἀνέρχεται,
Βασιλοπούλα τ' ἀκουσε ἀπ' ὄριον παραθύρι.
Ποῦλ'μ' νάχα τὴν χάρι σου νάχα καὶ τὴν λαλιά σου.
Βασιλοπούλα ζηλαριά τ' εἶδες καὶ μοῦ ζηλεύθης,
Ποῦ σὺ τρῶς παστρικό ψωμί κ' ἐγὼ τρῶγω χορτάρι,
Ποῦ σὺ πίνεις γλυκὸ κρασί κ' ἐγὼ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι,
Ποῦ σὺ κοιμᾶσαι εἰς στρώματα, σ' ὀλόχρυσά σενόνια,
Κ' ἐγὼ κοιμοῦμαι σ' τὰ κλαδιά καὶ σ' ἔρημιαῖς καὶ κάμπους,
Ποῦ σὺ παντέχεις ἕνα νιὸν νὰ σὲ γλυκοφιλήσῃ,
Κ' ἐγὼ παντέχω κυνηγὸ γιὰ νὰ μὲ κυνηγήσῃ.

XX.

Τῶν Θερμοπυλῶν.

Σηκόνωμαι μιὰ χαρηντὴ μαῦρος ἀπὸ τὸν ὕπνον,
Πέρνω νερὸ καὶ νίδομαι, μανδύλι καὶ σφουγγιοῦμαι,
Ἀκούω τὰ δένδρα καὶ θροντοῦν καὶ ταῖς ὀξιαῖς καὶ τρίζουν,
Καὶ τὰ λημέρια τῶν κλεπτῶν καὶ βαρυαναστενάζουν.
Ἐκατσα καὶ τὰ ῥώτησα γλυκὰ σὰν τὴν μητέρα.
Τ' ἔχετε ὀξιαῖς ποῦ θλίβασθε λημέρια ποῦ δογγάτε;
Κ' ἐκεῖνα τ' ἀπεκρίθησαν βαρυαναστεναγμένα.
Ἐχάσαμε τὴν κλεπτουριά καὶ τὸν λεβέντη Μήτσο.
Οπουχε δώδεκ' ἀδελφοὺς τριανταδυὸ ἐξαδέλφια,
Ποῦ φερνε σκλάβαις παπαδιαῖς μὲ ταῖς παπαδοπούλαις,
Ποῦ φερνε καὶ τρεῖς μπέηδαις μ' αὐταῖς ταῖς μπευπούλαις.

XXI.

Τῆς Ζακύνθου.

Νὰ μ' ἤθελ' ἔμπη ὁ Θεριστὴς νὰ μ' ἤθελ' ἔμπη ὁ Μᾶης.
Ποῦ βλόγιασανε τὰ παιδιὰ κ' ὅλα τὰ παληκάρια.
Κ' ὅλα μανάδαις εἶχανε καὶ τὰ κουμανταρίαν.
Κ' ὁ Μῆτρος μᾶνα δὲν ἔχει νὰ τὸν κουμανταρίσῃ.
Σ' τὸ παραθύρι κάθεται, σ' τοὺς κάμπους ἀγναντεύει,
Βλέπει συντρόφους πόρχονται τὸν ταμπουρά βαρῶντας.
Τοὺς ταμπουράδαις παίζοντες κι' αὐτοὶ τοὺς τραγουδοῦντες.
Τὸν πῆρε τὸ παράπονο καὶ κάθεται καὶ κλαίει.
Τραβάτε με νὰ σηκωθῶ καὶ δάλτε με νὰ κάτσω.
Καὶ φέρτε με τὸν ταμπουρά τὸ χλιδερό παιγνίδι.
Νὰ τὸν βαρέσω χλιδερά καὶ νὰ τὸ εἰπῶ καὶ μένα.
Π' ἐγὼ μανοῦλα δὲν ἔχω νὰ μὲ κουμανταρίσῃ.
Κλάψατε δένδρα καὶ κλαδιά καὶ σείς κοντοραχοῦλαις.
Καὶ ἐρύσαις πόπινα νερὸ ὕλαις νὰ μαρεθοῦνε.

XXII.

Ἔσεῖς πουλιὰ θουνήσια καὶ θαλασσινά,
Αὐτοῦ ψηλά ποῦ πᾶτε κατὰ τὸν τόπο μου,
Μηλιά ἔχω ε' τὴν αὐλή μου κι' ἂν κονέψατε
Νὰ εἰπῆτε τῆς καλῆς μου τῆς ἐρωταριᾶς,
Θέλει καλογρεῖα ἄς γένῃ θέλει κ' ἄς πανέρευθῇ,
Θέλει χήρ' ἄς καθῆσῃ κ' ἄς μὴ καρτερῇ.
Τί μένα μ' ἐπανδρέψαν μέσα ε' τὸν Ἀρμυρὸ,
Κ' ἐπῆρ' Ἀρμυροπούλα μάγισσας παῖδι,
Ποῦ μάγεψε τὰ φάρια κι' ὅλο τὸ γυαλὸ
Ποῦ μάγεψε καὶ ἐμένα καὶ μ' ἔκαμε γαμπρό.

XXIII.

Ὁ δούσμος κι' ὁ βασιλικὸς καὶ τὸ μακεδονῆσι,
Αὐτὰ τὰ τρία μαλλόνανε ποῖο κάλλιο νὰ μυρίζῃ.
Πετιέται τὸ τριαντάφυλλο τὸ μωσχομυρισμένο.

Σωπάτε βρωμογόρταρα καὶ σεις βρωμοκανίθραις,
Νὰ κρίνῃ τὸ τριαντάφυλλο τὸ μοσχομουρισμένο,
Ποῦ τὸν χειμῶνα κρύβεται ὡς τῆς ἀγκαθίας τὴν ῥίζα,
Τὸν Μάϊ τὸν μῆνα φαίνεται σὲ νοῦ γαμβροῦ κεφάλι
Σὲ πανδρεμένης μάγουλο, σὲ κοριτζοῦ βουζάκι,
Σ' τῆς χήρας τὸ προσκέφαλο νυχτόναι, ξημερώνει·
Χήρα μ' γὰρ δὲν πανδρεύεται δὲν πέρνει κι' ἄλλον ἄνδρα,
Βρὲ πῶς μοῦ λὲς νὰ πανδρευθῶ κι' ἄλλον ἄνδρα νὰ πάρω,
Ποῦ μένα ἄνδρας μου εἶναι ἄρρωστος κι' ἄρρωστικὸ γυρεύει
Γυρεύει ἀπὸ λαγὼ τυρὶ κι' ἀπ' ἄγριο γῆδε γάλα·
"Ὅσο ν' ἀνέδω ὡς τὰ βουνὰ νὰ κατιδῶ ὡς τοὺς κάμπους,
Νὰ φιλέσω στρουγγὰ τοῦ λαγοῦ ν' ἀρμέξω τ' ἄγριο γῆδε,
Ἀρρώστησε ξαρρώστησε κι' ἄλλη γυναῖκα πῆρε·
Πῆρε τὴν πέτρα πενθερὰ τὴν μαύρη γῆ γυναῖκα,
Κ' αὐτὰ τὰ λιανολήθαρα ὅλα γυναικαδέλφια.

XXIV.

Τῆς Ζακέρθου.

Ὁ χάρος ἐβουλήθηκε νὰ κάμῃ περιδῶλι,
Βάνει ταῖς νιαῖς γιὰ τὰ δονδρὰ τοὺς νιούς γιὰ κυπαρίσσια
Βάνει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γιὰ ταῖς γλυκομηλῆτταις.
Θεὸ καὶ νὰ μὲ βένανε πρᾶματευτὴ ὡς τὸν ἄδελφον,
Νὰ βάσταγα ὡς τὸ κεφάλι μου κανίστρας μὲ στολίδια
Νὰ βάσταγα καὶ ὡς τὸν ὦμό μου παλληκαριῶν ἀρκεμπούζα,
Νὰ βάσταγα καὶ ὡς τὴν ζώνη μου γερόντων κλαδευτήρια,
Νὰ βάσταγα καὶ ὡς ταῖς μπούτσας μου μικρῶν παιδιῶν
κουλούρια.
Ν' ἄρχονται οἱ νιοὶ γιὰ τ' ἄρματα κ' ἡ νιαὶς γιὰ τὰ στολίδια,
Ν' ἄρχονται καὶ οἱ προεστοὶ νὰ πέρνουν κλαδευτήρια,
Καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ πέρνουν τὰ κουλούρια.
Παρακαλῶσε, Παναγιά, καὶ προσκυνῶσε πόλε,
Νὰ μοῦ βοηθῶναι τὰ κλειδιά νὰ μὴν ὡς τὸ περιδῶλι.
Παρασκευὴ τὰ ζήτησα σαββάτο μοῦ τὰ δῶσαν
Τὴν Κυριακὴ ἀνήμερα ἀνοιξὰ μπῆκα μέσα.
Βλέπω ταῖς νιαῖς γυρεύουσαι, τοὺς νιούς καὶ
Βλέπω τὰ συμπαλλήκαρα κ' ἐπαίξαναι τὴν
Βλέπω ταῖς νιαῖς κ' ἐστρώναναι τὰ ζήσαναι τὰ δῶσαν,
Γιὰ νάβῃ ὁ νιός, νὰ κοιμηθῇ πόρχατος ὁ νιός
Μεταξωτὰ παπλώματα καὶ βένοναι τὰ δῶσαν.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ. Ἡ σύγκρισις τῶν
δύο ἐπομένων παραδειγμάτων τὰ ὑποία δανειζόμεθα
παρὰ δύο ἐφημερίδων τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν,
δεικνύει τὴν ἀξιοκατάκριτον διαφορὰν μεθ' ἧς ἐλευ-
θέρα τις πολιτεία μεταχειρίζεται τὸ ἀνθρώπινον γέ-
νος, κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ σώματος, πρὸς μὲν τοὺς
λευκοὺς χορηγοῦσα πᾶσαν εὐχολίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν,
τοὺς δὲ μαύρους καταδικάζουσα εἰς ἀμάθειαν.

Κατὰ τὸ παρελθὲν ἔτος, μεγάλα χρηματικὰ πο-
σότητες ἐδόθησαν ὑπὸ ἰδιωτῶν εἰς Νεοβόρακον πρὸς
σύστασιν, ἐπέκτασιν καὶ ὑποστήριξιν καταστημάτων
ἐκπαιδευτικῶν, ἐπιστημονικῶν ἢ φιланθρωπικῶν. Ὁ
αἰδέσιμος Κ. Νότ, ὅστις ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη
πρόεδρος τοῦ πρωτίστου γυμνασίου τοῦ Νεοβόρακου,
ἐδωρήσατο κατὰ τὸ τέλος τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν τῆς
προεδρείας του τρεῖς ἑκατομμύρια καὶ ἑξακοσίας χί-

λιάδας δραχμῶν εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦτο. Ἡ βιβλιο-
θήκη τοῦ Ἀστόρ, τὴν ὁποίαν συνέστησεν ἀναλώμασιν
αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης Ἰάκωβος Ἀστόρ, περιέχει 60 ἕως
70 χιλιάδας τόμων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θέλει αὐ-
ξάνει ἀδιακόπως, χάρις εἰς τοὺς χρηματικούς αὐτοῦ
πόρους. Ἄλλος τις πλουσιώτατος πολίτης τῆς Ἀμε-
ρικῆς, ὁ Πέτρος Κούπερ, ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης
αὐτοῦ τρεῖς ἑκατομμύρια δραχμῶν εἰς σύστασιν
σχολείου.

Ἰδοὺ καὶ τὸ δεύτερον παράδειγμα.

Ἡ παιδεία εἶναι ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς μελανό-
χρους κατοίκους τοῦ ἡμίσεως ἀριθμοῦ τῶν πολιτειῶν
τῆς ἀρκτοῦς Ἀμερικῆς τιμωρεῖται δὲ καὶ διὰ φυ-
λακίσεως καὶ διὰ δεσμῶν ὅστις, παρὰ τὴν ἀπαγό-
ρευσιν ταύτην, θελήσει νὰ διδάξῃ γράμματα εἰς αὐ-
τοῦς. Ἰδοὺ τί συνέβη ἐσχάτως εἰς τὴν Βιργινίαν.

Ἡ Κυρία Δουγλὰς κατηγορήθη εἰς Νορφόλκ, ὅτι,
καταπατοῦσα τοὺς νόμους τῆς Βιργινίας, ἐδίδασκεν
ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν εἰς παιδιὰ μαύρων. Ἡ Κυρία
Δουγλὰς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς εἶχον σχολεῖον εἰς
Νορφόλκ, καὶ ὅτε συνελήφθησαν, εἶχον δεκαοκτὼ ἢ
εἴκοσι μαύρους μαθητάς. Καὶ ἡ μὲν θυγάτηρ ἐδρα-
πέτευσε καὶ μετέβη εἰς Νεοβόρακον, ἡ δὲ μήτηρ,
κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ὀρκωτῶν εἰς ἑξ μηνῶν φυλακὴν.

Πιθανόν αἱ νόμοι τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν, καὶ
αἱ προλήψεις καὶ τὰ ἔθνη συμφέροντα νὰ ἐπιτρέ-
πωσι τοιαύτην ἀδικίαν. Τὸ καθ' ἡμᾶς χαίρομεν ἀνα-
λογιζόμενοι ὅτι καὶ ὁ ἐσχάτος τῶν ἀναγνωστῶν, ἡ-
μῶν θέλει ἀγανακτήσει ἀκούων τοιαύτην ὕβριν πρὸς
τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ οἱ Σπαρτιάται ἄλλοτε ἐμέθυον τοὺς εἰλωτας
καὶ τοὺς ἡκρωτηρίαζον διὰ νὰ ἐξασκῶνται, καὶ ἐξη-
χρεῖουν αὐτοὺς διὰ νὰ γίνεται τοῦτο παράδειγμα εἰς
τὰ τέκνα των. Ἀλλ' αὐτοί, ἂν ἐκαυχῶντο ὅτι ἦσαν
δημοκράται, δὲν ἐκόμπαζον τουλάχιστον ἐπὶ ἰσό-
τητι, οὐδὲ ἦσαν χριστιανοὶ ὡς οἱ κάτοικοι τῶν Ὁμο-
σπόνδων Πολιτειῶν.

(Journal de l'instr. publique).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται
καὶ λοιποὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Πανδώρας,
νὰ διευθύνωσι πρὸς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τοὺς
καταλόγους τῶν συνδρομητῶν τοῦ Ε'. ἔτους
πρὸ τῆς 1 τοῦ Ἀπριλίου.

Ἡ μυθιστορία ὁ Ἰππότης Ἀρμαν-
τὰ λ. δεδεμένη εἰς τόμον ἰδιαιτέρον, πωλεῖ-
ται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Πανδώρας πρὸς δρ. 4.